

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **T. D. H.,** zastoupeného JUDr. Petrem Práglem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, Dlouhá č. 5, za účasti **Ministerstva vnitra,** se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Plzni, ze dne 16. 10. 2003, č. j. 59 Az 271/2003 – 28,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 10. 2003, č. j. 59 Az 271/2003 – 28, byla odmítnuta žaloba stěžovatele, jíž se domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 31. 7. 2002, č. j. OAM-11513/VL-11-C10-2001, kterým bylo rozhodnuto o neudělení azylu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že stěžovatel v průběhu lhůty pro podání žaloby neuvedl v podané žalobě žádný žalobní bod, čímž nevymezil důvody, v nichž spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a nevymezil meze, ve kterých by soud toto rozhodnutí přezkoumal.S ohledem na zásadu koncentrace řízení po uplynutí zákonné lhůty soud stěžovatele nevyzýval k odstranění vad podání.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil domněnku, že napadené usnesení je nesprávné, protože je předčasné. Z celého řízení se podává, že stěžovatel je cizinec, který neovládá český jazyk. Ministerstvo tuto skutečnost správně pochopilo a jednalo se žalobcem za přítomnosti tlumočníka. Ze strany krajského soudu tomu ale tak nebylo a vše proto nasvědčuje tomu, že soud porušil ústavní zásadu

rovnosti stran, když stěžovateli nebyly zaslány příslušné listiny v jeho rodném jazyce. Soud tak porušil jeho ústavní právo na spravedlivý proces, tedy to, co se v německé terminologii v zemích EU nazývá Rechtschautzanspruch. V podané kasační stížnosti současně stěžovatel požádal, aby jí byl přiznán odkladný účinek, protože žije v České republice spořádaným životem, nebyl trestán a za časoprostor, kdy se zdržuje na tomto teritoriu, se zde plně stabilizoval, uzavřel manželství s českou občankou a Českou republiku považuje za svůj domov.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a neshledal kasační stížnost důvodnou.

Podle § 18 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. ustanoví soud tlumočníka účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, jakmile taková potřeba vyjde najevo.

V daném případě byl stěžovatel vyzván, aby ve lhůtě dvou týdnů sdělil, zda souhlasí s tím, aby soud rozhodl o věci bez jednání a poučil jej o možnosti namítnout podjatost soudců a seznámen se jmény soudců, kteří budou ve věci rozhodovat. Tato výzva v českém jazyce byla stěžovateli doručena dne 31. 7. 2003 a ve stanovené lhůtě stěžovatel rovněž v jazyce českém sdělil, že souhlasí s tím, aby o jeho žalobě bylo rozhodnuto bez jeho účasti a že nemá žádnou námitku proti navrhovaným soudcům. Následující den předložil soudu plnou moc udělenou advokátovi, který jej bude v řízení zastupovat. Za této situace, kdy stěžovatel reagoval na výzvu soudu v českém jazyce rovněž česky a způsobem, z něhož bylo zřejmé, že jejímu obsahu porozuměl, nelze dovodit, že by vyšla najevo potřeba ustanovit mu tlumočníka, i když žaloba byla podána v jeho mateřštině. Proto není stěžovatelem důvodně vytýkána nesprávnost napadeného usnesení.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud neshledal, že by se krajský soud svým postupem dopustil nezákonnosti, a proto kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 citovaného zákona.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť bylo jednáno o věci, která byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu